

SÅNGER
FÖR
EN SÅNGSTÄMMA
MED
PIANO-FORTE
ACCOMPAGNEMENT
AF
CUNNAR WENNERBERG.

Med Förlagsrättighet

1^{sta} Häftet.

Pr. 1 Rdr 16 sk. bko.

Stockholm, Abr. Hirsch.

406

*1935
3118

TILL TONERNA.

Larghetto.

SÅNG.

Svåfven hö-ga to-ner, him - labur-na vä - sen, ifrån lju sets rynder

PIANO.

venstra handen.

högra handen.

ned! Stämnen re-na mina har posträngar, att de lju-da

klart! — Då vill jag för-sö-ka ja-ga Sauls mör-ka, o-ro-ful-la an-de

ur min själ och vin-na ro.

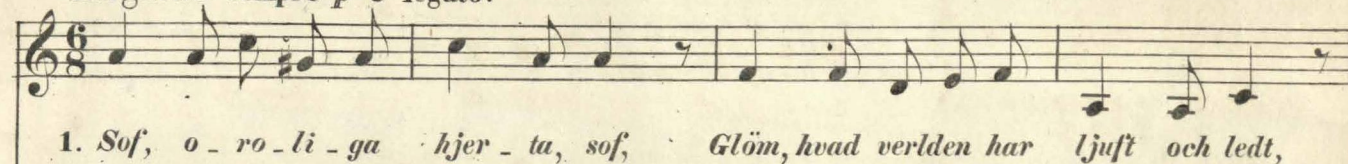
p poco morendo.

406

„SOF OROLIGA HJERTA.“

Larghetto sempre *p* e legato.

SÅNG.

PIANO.

sista versen

2.

Hvarför ser du mot dagen än,
Säg, hvad väntar du mer af den?
För de djupa sår kanhända
Någon helande blomma.

3.

Arma hjerta, slut ögat till;
Dagens rosor du pröfvat nog,
Blott i sömnens dunkla lustgård.
Gror den stängel, dig läker.

4.

Sof, som liljan, hon slumrar bort,
Flyktigt bruten af höstens vind,
Sof, som hinden, tyngd af pilar,
Somnar in och förblöder.

5.

Sof, oroliga hjerta, sof,
Glöm hvad verden har ljust och ledt!
Jntet hopp din frid förstöre,
Jnga drömmar din hvila.

Runeberg.

LIDEN HARPEPIGES KLAGE .

Allegro moderato.

SÅNG.

PIANO.

1. Fa-der-lös og Mo-derlös af Brödre-ne for-ladt, al-le smae Söstre i

Gra-ven ned-sat, Alle till sammen i Hungerskval död — Tun-ge-re Taa-re paa jor-den ej

1. 2. 3. V.

sista versen.

flöd.

8

loco

f a tempo

2.

Frændelös og Vennelös i Verden om at gaae,
Sjunge, mens Taarer i Øjnene staae,
Smile med Kummer og sjunge for Bröd
Tingere Taare paa Jorden ej flöd.

3.

Harpeklang og Glædesang vid fremmed Dør og Bord,
Jugen, som hører de bævende Ord,
Jugen, som ved hvorfor Kinden ær rød;
Tingere Taare paa Jorden ej flöd.

4.

Spögende og smilende med stille, krænket sind,
Klappes af fremmede Herre paa Künd,
Bettle om Livet og ønske sig död;
Tingere Taare paa Jorden ej flöd.

EN HVAR DAGSHISTORIA.

Andantino.

SÅNG.

1. Nog minns jag mig och en an - - nan vän, Så kär jag

PIANO

al - drig haft nå - - gon än. Vi vo - ro li - ka, vi

vo - ro söl - la Och tyk - - te sjelfva vi vo - ro snöl - la. Men

ti - - den gick och med bit - - ter gråt vi trog - - na

vän-ner vi skilj-des åt.

2.

Nu ha vi träffat hvarann igen,
 Och vänner äro vi —jaja men!
 Och säga: „Ack, huru hjertans roligt
 Att se dig åter!“ — Och så förtroligt
 Vi skaka hand och vår münd den ler —
 Men vänskap — det är det aldrig mer.

ZIGEUNER LIED.

Allegro agitato.

SÅNG. 1. Im Ne-bel-ge-rie-sel, im tie-fen Schnee, Im wil-den Wald, in der

PIANO.

Win-ter-nacht, Jch hör-te der Wöl-fe Hun-ger-ge-heul, Jch

hör - te, ich hör - te der Eu - len Geschrei: Wille wau, wau, wau, wille wo wi-to

hu - - - u wi-to hu! V. 2. Jch U - - hu!

1. 2. 3. V. Sista versen.

pp

fz *sf*

2.

*Ich schoss einmal eine Katz' am Zaun,
Der Anne, der Hex', ihre schwarze liebe Katz;
Da kamen des Nachts sieben Wehrwölfe zu mir
Waren sieben, sieben Weiber vom Dorf.*

*Wille wau, wau, wau,
Wille wo,
Wito hu!*

3.

*Ich kannte sie all, ich kannte sie wohl,
Die Anne, die Ursel, die Grethchen, die Kuth,
Die Liese, die Barbe, die alte Beth;
Sie kamen und heulten im Kreise mich an.*

*Wille wau, wau, wau,
Wille wo,
Wito hu!*

4.

*Da nannt' ich sie alle bei Namen laut;
Was willst du Anne, was was willst du Beth?
Da rüttelten sie sich, da schüttelten sie sich
Und liefen und liefen und heulten davon.*

*Wille wau, wau, wau,
Wille wo,
Wito hu.*

Gothe.

JÄTTEN.

Maestoso.

SÅNG.

PIANO.

1. Jag bor i bergets sa-lar

Djupt un-der jor-den, Dit al-drig O-dens

ö-ga Trängt med sin strå-le. Jag ha-tar hvi-ta

As-ar och As-kurs sö-ner, Som bö-ja knä för

Gu - dar, Dem jag för - ak - tar.

Första verserna. Sista versen.

2.

Min glädje är att åka
På midnatts - stormen.
Jag trampar fältensgröda,
Jag bräcker kölar.
Jag leder vandrarn vilse
Från sökta hyddan,
Och fröjdas att han ryser,
När jätten skrattar.

3.

Dock tål jag äfven dagen
Hur hett han skiner,
När blott Valkyrior hvifta
Blodröda vingar.
Hur skönt när bågens svalor
Kring flyga hären,
Och breda svärdet kyler
Ett menskohjerta!

4.

Thor kommer med sin hammar,
Jag ler åt honom;
Jag sätter fjellens hjälmhatt
Uppå min hjessa.
Låt hjeltekräften kämpa,
Låt solen stråla.
Det onda är odödligt
Liksom det goda.

Tegnér.

FISKAREN PÅ KINNEKULLE.

Vivace.

SÅNG. So - len allt - ren öf - ver kul - lens topp Tit - tar i

PIANO.

da - len der dimman sig lä - grar, vä - dret blir vackert i dag, godt

hopp! Lu - kas är blå och Leck - ö - slott hä - grar. Der bort på

p

f *p* *cantabile e marcato*

ön, som ly - ser så grön vän - tar mig lön; för jag får — öf - ver

3

3

sjön — Ack om det vil-le gå — fort än — då! Långt är det

dit öf-ver fjär-den den blå.

2.

*Ifrig i hågen jag lägger från land,
Fässen sig bugar för ilande stäffen,
Fiskarne stimma på grund. En and
Far som en pil ur den susande säfven
Men öfver blå
Små vågorna slå
Lommarne grå
Sina vingar och spå
Sjögång på djupet och därför min båt
Flyg öfver hoppande vågar ditåt.*

3.

*Hej, så det går på min klara sjö
Skummet så högt öfver relingen stänker,
Dimmorna skingras. Se der, Kållands-ö!
Trufve i lä och söderut blänker
Solen i sta'n
På torn och altan
Endera da'n
Far jag med Fader Jan
Säljer på torget båd gädda och gös,
Köper en fästeduk se'n åt min tös.*

4.

*Snart är det slut med seglatsen och då
Springer jag, nej, jag vid fönstret vill stanna,
Lyss om hon sofver och sedan-får gå!—
Ta mig en kyss. Ack, käraste Anna,
Du är mig kär
Mer än någon det är
Deruppå svär
Både jag och din Per.
Men om du sofver ännu en stund
Blir jag för alltid din trognaste kund.*